

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 32/2014
07.04.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.К., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.К., адв. Д.Т., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 9К бр. 582/12 од 18.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3649/13 од 30.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.К., адв. Д.Т., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 9К бр. 582/12 од 18.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3649/13 од 30.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву 9К бр. 582/12 од 18.06.2013. године окривљени М.К. оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова судског паушала и трошкова кривичног поступка оштећеном које је имао поводом заступања од стране свог пуномоћника, а све у року од 15 дана по правноснажности

пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3649/13 од 30.10.2013. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.К., а пресуда Основног суда у Панчеву 9К бр. 582/12 од 18.06.2013. године, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 9К бр. 582/12 од 14.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3649/13 од 30.10.2013. године бранилац окривљеног М.К., адв. Д.Т., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а) и то одредбе члана 438. став 2. и члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП-а, те повреде људских права и слобода окривљеног загарантованих Уставом Републике Србије или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода (члан 485. став 1. тачка 3. ЗКП-а), са предлогом да Врховни касациони суд из напред наведених разлога усвоји захтев за заштиту законитости, мада као предлог браниоца стоји очигледно омашком да Врховни касациони суд подигне захтев.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног М.К., па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. став 4. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 45/13), прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог његовог подношења (члан 485. став 1. ЗКП-а), а у случају из члана 485. став 1. тачке 2) и 3) овог Законика мора се доставити и Одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП-а), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а, дакле, због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП-а, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног М.К. је у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења, само формално означио повреду закона из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП-а, због које је подношење захтева за заштиту законитости

дозвољено, с`тим што није определио у чему се ова повреда састоји. Суштински у образложењу захтева за заштиту законитости, као разлог подношења, наводи се да је првостепени суд погрешно оценио како одбрану окривљеног М.К., тако и отпусну листу Специјалне болнице Р. у М. број ..., из које се недвосмислено утврђује да је окривљени критичном приликом, односно у периоду од 11.06. до 25.07.2011. године, боравио у Болници а не у Алибунару, како то оптужба тврди, па самим тим није могао ни извршити кривично дело за које је оглашен кривим, што је потврђено и исказом сведока - оштећеног Ш.К., те указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што све не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП-а дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Како је, дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено (члан 439. став 1. тачка 1. ЗКП-а), а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење захтева, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП-а.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног као разлог подношења захтева наводи се и образложење повреда закона из члана 447. став 2. ЗКП-а, истицањем да је другостепени суд пропуштањем да о седници већа обавести окривљеног и његовог браниоца, учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. ЗКП-а (без навођења тачке из наведеног става) но очигледно је да се указује на тачку 3. става 2. члана 438. ЗКП-а.

Међутим, како је право окривљеног да преко свог браниоца, поднесе захтев за заштиту законитости због повреде закона, које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом, ограничено у погледу разлога за подношење захтева, само на повреде које су таксативно набројане у ставу 4. члана 485. ЗКП-а, то Врховни касациони суд налази да истакнута повреда одредбе члана 447. став 2. ЗКП-а, а која би представљала битну повреду одредаба Кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП-а не представља Закоником (члан 485. став 4. ЗКП-а) дозвољен разлог за подношење захтева, па је и у том делу захтев на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а, одбацио као недозвољен.

Надаље, према одредби члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП-а захтев за заштиту законитости може се поднети ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, а то је утврђено одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права, у ком случају се сходно одредби члана 484. ЗКП-а, уз захтев за

заштиту законитости мора доставити и одлука Уставног суда и Европског суда за људска права.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да су доношењем првостепене и другостепене пресуде повређена људска права и основне слободе окривљеног зајемчене Уставом Републике Србије и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, али уз захтев није доставио и одлуку Уставног суда, то поднети захтев нема прописани садржај, због чега је и у том делу на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3. у вези члана 484. ЗКП-а, одбачен.

С`тога је Врховни касациони суд са изнетих разлога а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 3. у вези члана 484. ЗКП-а, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**